

๑๑

พ ร ะ ศ ร ี อ ร ี ย เ ม ต ไ ต ร ย

ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ขอจงทรงหยุดพระธรรมเทศนา
แต่เพียงเท่านี้เถิด พระธรรมเทศนาทั้งปวงนั้น มีพระนิพพาน
สิ่งเดียวเป็นที่สุด บัดนี้ ข้าพระบาทจะตัดเคียรเกล้ากับมงกุฏ
กระทำสักการบูชาพระธรรมเทศนาของพระองค์ ข้าแต่
พระองค์ผู้ทรงพระนามว่าสิริมาผู้ประเสริฐ ขอพระองค์จงเสด็จ
สำราญในอมตมหานิพพานไปก่อนเถิด ข้าพระบาทจะตาม
เสด็จพระองค์ไปในภายหลัง ด้วยเดชแห่งผลสักการบูชาของ
ข้าพระบาทนี้

พระศรีอริยเมตไตรย

๓๓๓

การไปสู่สุคติโลกสวรรค์ เป็นการไปเสวยผลบุญ หรือย้ายที่อยู่ใหม่ ซึ่งเป็นที่พักระหว่างทางของการสร้างบารมี トラバได้ยังไม่หมดกิเลส ยังไปสู่อายตณนิพพานไม่ได้ เมื่อกายมนุษย์หายาบไม่เอื้ออำนวยที่จะสร้างบารมีอยู่ในโลกอีกต่อไป ก็ต้องเดินทางออกจากร่าง เปลี่ยนเป็นกายทิพย์ กายพรหม หรือกายอรุปรพหมตามแต่กำลังบุญ และความละเอียดของใจที่ทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์ เหมือนกับว่าถ้าหากเราอยากมีทรัพย์สมบัติมาก ก็ต้องขยันทำงาน ถ้าอยากได้กายที่ละเอียดประณีต เสวยสุขได้ยาวนาน ก็ต้องประพฤติกายสุจริต วชิสุจริต และมโนสุจริต นั่นคือต้องฝึกฝนใจให้สะอาดบริสุทธิ์ให้มากขึ้นไปเรื่อยๆ

*มีถ้อยคำอันเป็นอาสภิวาจาที่ พระศรีอริยเมตไตรยโพธิสัตว์ กล่าวไว้ว่า

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ขอจงทรงหยุดพระธรรมเทศนา แต่เพียงเท่านี้เถิด พระธรรมเทศนาทั้งปวงนั้นมีพระนิพพานสิ่งเดียวเป็นที่สุด บัดนี้ ข้าพระบาทจะตัดเศียรเกล้ากับมงกุฏ กระทำสักการบูชาพระธรรมเทศนาของพระองค์ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงพระนามว่าสิริมาผู้ประเสริฐขอพระองค์จงเสด็จสำราญในอมตมหานิพพานไปก่อนเถิด

*พระคัมภีร์อนาคตวงศ์ (พระกัณฺหสเถระ)

พระศรีอริยเมตไตรย

๓๓๘

**ข้าพระบาทจะตามเสด็จพระองค์ไปในภายหลัง ด้วยเดชะ
แห่งผลสักการบูชาของข้าพระบาทนี้”**

เมื่อกล่าวถึงพระศรีอริยเมตไตรยพวกเราคงรู้จักกันดี
ทุกคน เพราะว่าท่านคือนิยตโพธิสัตว์ผู้ที่จะเสด็จอุบัติเป็น พระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ที่ ๕ ในภัทรกัปนี้ ซึ่งพุทธศาสนิกชนมักจะ
กล่าวถึงท่านบ่อยๆ และมีผู้มีบุญจำนวนไม่น้อยที่ทำบุญกุศลแล้ว
ได้อธิษฐานจิตขอให้ไปบังเกิดในยุคสมัยของท่านซึ่งมนุษย์
มีอายุ ๘๐,๐๐๐ ปี ในปัจจุบันนี้พระบรมโพธิสัตว์ ยังสถิตอยู่ที่
สวรรค์ชั้นดุสิต รอคอยเวลาที่เหมาะสมเพื่อจะลงมาสร้างบารมี
ให้แก่วงบอบนโลกมนุษย์ และบำเพ็ญปัญจมหาบาริชาด เหมือน
พระเวสสันดรโพธิสัตว์อีกครั้งหนึ่ง จากนั้นท่านจะกลับไป
ชั้นดุสิตอีก และเมื่อถึงเวลาอันสมควร คือยุคสมัยที่มนุษย์มี
อายุขัย ๘ หมื่นปี ท่านจึงจะจุติลงมาอุบัติเพื่อตรัสรู้เป็นพระ-
สัมมาสัมพุทธเจ้า

พวกเราอาจสงสัยว่า พระบรมโพธิสัตว์พระองค์นี้
ทรงสั่งสมบารมีอะไรไว้เป็นพิเศษ ทำไมใครๆ จึงกล่าวขวัญถึง
และอยากไปเกิดในยุคสมัยของท่าน เนื่องจากพระบรมโพธิสัตว์
พระองค์นี้ ท่านสร้างบารมีประเภทวิริยาริกพุทธเจ้า คือเป็น
ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยความเพียร ใช้เวลานานถึง ๘๐ อสงไขย เมื่อแรกจะ
ทรงปรารถนาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ท่านได้ทำปรมัตถ-

พระศรีอริยเมตไตรย

๓๓๕

มหาทานบารมีอันประเสริฐ หาผู้ใดผู้หนึ่งเสมอเหมือนมิได้ ซึ่งมีเรื่องเล่าปรากฏอยู่ในคัมภีร์อนาคตวงศ์เป็นประวัติการสร้างบารมีอันยิ่งใหญ่ของท่าน ซึ่งเป็นเรื่องน่าสนใจมากทีเดียว

ในยุคสมัยของพระสิริมาลัมมาลัมพุทธเจ้า ครั้งนั้น พระศรีอริยเมตไตรยบังเกิดเป็นพระเจ้าสังขจักร ทรงปกครองอินทปัตถราชธานี ขณะนั้นพระองค์ยังไม่ทรงทราบว่ามิพระ-ลัมมาลัมพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ต่อมาสามเณรรูปหนึ่งไปเที่ยวบอกบุญหาทรัพย์เพื่อจะไถ่ถอนมารดา ซึ่งเป็นทาสอยู่ในตระกูลเศรษฐีท่านหนึ่งให้เป็นไท ครั้นเดินทางไปถึงกรุงอินทปัตถ์ ชาวเมืองเข้าใจผิดคิดว่าเป็นยักษ์เพราะเห็นนุ่งห่มแปลกประหลาด จึงช่วยกันรุมจับสามเณร สามเณรตกใจกลัวจึงวิ่งหนีเข้าไปในท้องพระโรง

พระเจ้าสังขจักรจึงตรัสถามว่า เป็นใคร มาจากไหน ครั้นทรงทราบว่าเป็นสามเณรน้อย สวาทของพระสิริมาพุทธเจ้า ทรงปีติใจเป็นอย่างยิ่ง ได้ทรงราชาภิเษกสามเณรนั้นให้ครองราชสมบัติแทนพระองค์ ส่วนพระองค์ได้เสด็จดำเนินเพื่อจะไปเฝ้าพระพุทธเจ้าตามลำพัง เนื่องจากทรงเป็นกษัตริย์สุขุมลชาติ เมื่อเสด็จพระราชดำเนินด้วยพระบาทไปได้ไม่นาน พระบาททั้งสองก็ฟกช้ำ จึงเสด็จคลานด้วยพระขงฆ์และพระหัตถ์ทั้งสอง ครั้นเสด็จเดินทางล่วงไปอีกสามวัน พระขงฆ์และพระหัตถ์ก็แตก

พระศรีอริยเมตไตรย

๓๔๐

โลหิตไหลไม่หยุด แต่ในใจนั้นก็ยังทรงเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่นที่จะไป
เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ได้ แม้เดินไม่ได้ก็ยังมีคามวิริย-
อุตสาหะอย่างแรงกล้า ค่อยๆ กระเถิบไปด้วยพระอูระ ไม่ยอม
หยุดพักระหว่างทาง พระราชาได้เสวยทุกขเวทนาแสนสาหัส
แต่ก็ได้ทรงย่อท้อที่จะมุ่งหน้าไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ให้ได้

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเห็นกำลังวิริยะของพระเจ้าสังข-
จักรด้วยพุทธญาณ ทรงทราบว่าเป็นหน่อเนื้อพุทธางกูร จึงทรง
อนุเคราะห์ด้วยการปาฏิหาริย์กาย แปลงกายเป็นมาณพหนุ่ม
ซบถมาช่วยพาไปส่ง ในระหว่างทาง นางสุชาดาดลมาจาก
สวรรค์ชั้นดาวดึงส์แปลงกายเป็นชายหนุ่มถือห่อข้าวทิพย์มา
แบ่งปันให้พระเจ้าสังขจักรได้เสวย ส่วนพระอินทร์ได้แปลงกาย
เป็นบุรุษถือเอากะบอกร่น้ำมาให้ พระองค์ทรงบริโภคนาหาร
และน้ำเป็นที่สบาย หายบอบซ้ำ จากนั้นเมื่อถึงวัดแล้วทรง
ดำเนินเข้าไปในพระวิหารใหญ่เพื่อเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ครั้นเสด็จเข้าไปถึงทรงทอดพระเนตรเห็นพระสิริมา-
สัมมาสัมพุทธเจ้า ประทับอยู่ในพระวิหาร มีพระรัศมีสว่างรุ่งเรือง
ก็ทรงเกิดปีติยินดีเป็นล้นพ้น จนถึงแก่วิសัญญาภาพสลับไป เมื่อ
ทรงฟื้นได้สติขึ้นมาแล้ว ก็น้อมพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ ยก
อัญชลีกรประนมเหนือพระเศียรเกล้า ตรัสว่า “ภควา ข้าแต่

พระศรีอริยเมตไตรย

๓๔๑

พระผู้มีพระภาคเจ้า” ตรัสได้เพียงคำเดียวเท่านั้น ก็ทรงนิ่งอึ้งมิอาจตรัสคำอื่นได้อีก ด้วยความตื่นตันปีติปราโมทย์ในพระทัย

พระบรมศาสดาตรัสว่า “ดูก่อนมหาบพิตรผู้ประเสริฐ บัดนี้ขอพระองค์จงตั้งพระมนัสกำหนด ตถาคตจักแสดงธรรมแก่ท่าน ขอจงกำหนดในใจด้วยดีเถิด” แล้วพระองค์ก็ทรงแสดงพระธรรมเทศนาที่ว่าด้วยคุณของพระนิพพาน ครั้นพระองค์ทรงแสดงได้เพียงบทเดียวเท่านั้น พระเจ้าสังขจักรทรงกล่าวว่า ตนเองจะบรรลุอรหัตต์ แล้วไม่ได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงห้ามการแสดงธรรม และทรงดำริว่า “เครื่องไทยธรรมที่สมควรแก่พระธรรมเทศนานั้นก็มีได้มี แต่บัดนี้พระพุทธรองค์ทรงแสดงคุณของพระนิพพานอันยิ่งใหญ่ ซึ่งต้องคู่ควรแก่เครื่องสักการบูชาที่เรามีอยู่ ด้วยว่าพระนิพพานอันเป็นอมตะ เป็นที่สุดแห่งโลก ศีयरเกล้าของเราพร้อมทั้งมงามงกุฏก็เป็นที่สุดแห่งโลก ควรที่เราจะกระทำสักการบูชาพระธรรมเทศนาของพระพุทธรองค์ ด้วยสิ่งที่เลิศที่สุดของเรานี้แหละ”

ครั้นดาร์นี้ จึงทรงกราบทูลพระสิริมาสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นนาถของโลก ขอจงทรงหยุดพระธรรมเทศนา แต่เพียงเท่านี้เถิด พระธรรมเทศนาทั้งปวงนั้น มีพระนิพพานสิ่งเดียวเป็นที่สุด บัดนี้ ข้าพระบาทจะถวายศีयरเกล้ากับมงามงกุฏ กระทำสักการบูชาพระธรรมเทศนาว่าด้วยนิพพาน ข้าแต่พระองค์

พระศรีอริยเมตไตรย

๓๔๒

ผู้ทรงพระนามว่าสิริมาผู้ประเสริฐ ขอพระองค์จงเสด็จสำราญ
ในอมตมหานิพพานไปก่อนเกิด ข้าพระบาทจะตามเสด็จพระองค์
ไปในภายหลัง ด้วยเดชะแห่งผลสักการบูชาของข้าพระบาทนี้

เมื่อพระเจ้าสังขจักรทรงตั้งพระปณิธานแล้ว ก็ทรงชัก
พระขรรค์ตัดพระคอขาด แล้วถือชูบูชาไว้ ลั่นพระชนมายุต่อ
หน้าพุทธบริษัทจำนวนมากที่มาฟังธรรม อานิสงส์แห่งการถวาย
เศียรและมงกุฏเพชรเป็นไทยธรรมด้วยจิตที่เลื่อมใสในครั้งนั้น
ทำให้ท่านได้ไปเสวยสุขอยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิต ทรงท่องเที่ยว
ในวิภวสงสาร และสร้างบารมีอย่างยิ่งยวดเรื่อยมา มาถึงสมัย
พุทธกาลของพวกเรา พระศรีอริยเมตไตรยบรมโพธิสัตว์
ท่านก็ได้จุติมาบังเกิดในพระครรภ์ของพระนางกาญจนเทวี
มเหสีของพระเจ้าอชาตศัตรู มีนามว่า พระอชิตกุมาร เมื่อ
พระชนมายุได้ ๑๖ ปี ทรงผนวชเป็นสาวกของพระสัมมาสัม-
พุทธเจ้า และได้รับพุทธพยากรณ์ว่า “พระอชิตภิกษุผู้บวชใหม่นี้
จักได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้านามว่า ศรีอริยเมตไตรยในที่สุด
แห่งภัทรกัปนี้”

ท่านอชิตภิกษุหนุ่มผู้มีพุทธบารมีนั้น ครั้นได้รับพุทธ-
พยากรณ์แล้ว ก็เกิดความปีติใจ ได้ตั้งใจฝึกหัดขัดเกลาตัวเอง
อย่างเต็มที่ เมื่อดับขันธถึงแก่มรณภาพแล้ว ก็มาอุบัติเกิดใน

พระศรีอริยเมตไตรย

๓๔๓

สววรรค์ชั้นดุสิต เป็นพระศรีอริยเมตไตรยบรมโพธิสัตว์ ซึ่งมี
สมเด็จพระสันตปาปาผู้ปกครองภพดุสิตอยู่ในขณะนี้

นี่เป็นตัวอย่างการสร้างบารมีชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
ของพระบรมโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย เมื่อท่านมีความปรารถนาที่
ยิ่งใหญ่ จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประภทวิริยาธิกะแล้ว
แม้ชีวิตก็ยอมสละเพราะสิ่งที่กลับคืนมานั้นคือโพธิญาณ
อันประเสริฐ พวกเราทั้งหลายเป็นนักสร้างบารมี เราก็ต้องมี
เป้าหมายอันยิ่งใหญ่ มุ่งจะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่
ยังไม่มีใครไปถึง ด้วยมุ่งหวังจะช่วยกันรื้อสัตว์ชนสัตว์ไปสู่
ฝั่งพระนิพพาน ประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ เส้นทาง
การสร้างบารมีก็ต้องเข้มข้นยิ่งไปกว่านั้นอีก แต่ถึงแม้ไม่ต้องตัด
ศีรษะ ก็ต้องตัดความตระหนี่ในใจของตัวเองให้ได้ ใจของเรา
ต้องขยายกว้างขวาง พร้อมทั้งจะเป็นมหาสมุทรอันกว้างใหญ่
ไพศาล รองรับสายธารแห่งบุญที่หลั่งไหลมาจากพระนิพพาน
และหมั่นนั่งธรรมะกันให้มากๆ เกิดมาชาตินี้ต้องเข้าถึง
พระธรรมกายภายในตัวให้ได้ จะได้เป็นเครื่องยืนยันว่า เราจะ
ได้กลับไปเสวยสุขอยู่บนสววรรค์ชั้นดุสิตกันทุกคน

